

Att hamna hos hymnernas hamnar

Ja, jag jagades av makten mot en vaktad korridor
och nedspändes likt en liklagd till en självbesållad bår
att min inneslutna hjärna virad felelektrisk chocka
med den vapenapparaten som skall skaleenlig plocka
varje varningsmekanism ur barnets vuxenvärkta nerv
men sen även vävens vindlar och dess väg ur känslan kärv
där min verklighet med ångestfångna gåingar syntes krocka
och det bleka flimmerljuset bort i korridoren locka.

Ja, jag vandrade den vita korridoren till en sjö
och nedlade mig att samla sand, men väntade att dö,
och jag klängde kvar vid havet där till svaret svallning kluckar
men det stumma stenmassivet i en bergsbefallning ruckar
varje våga som har vågat fram att vandra mot min törst
där jag hörde denna döda ström mot stängda stenar först
likt en stilla erodering i en vemodsvers av suckar
som försprängdes till en språngsång där de svarta svallen ducker.

Nej, när nere i morasen jag försjunkit för att dö
sjöng den sprängda strängterrängen sina ljud till sjuden sjö
där all stupna orkanismer djupt ur gravens gropar greppas
till det stilla hymningshavet där de sköra sjömän skeppas
mot sirener och serafer i en sagosymbios
och de famnomspunna hamnarna i nästet namnlöst nås
där jag tappade min kamplust, men upptrampade min täppas
fruktträdgårdar, där de stora stiltjestegen för den första gången steppas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten